

ב"ה, גליון כז כסלו תשכ"ז

וועד העולמי לזכות את הרבים

כל אחד יקבל על עצמו להחזיר בתשובה לכל הפחות מאה אנשים,
על ידי שיורה לו הדרך האמת ולהוציאו מקליפות הערב רב נזכה להגאולה שלימה בב"א
ירושלים עיה"ק תובב"א

ארגון מיוחד שהוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

ובימינו אלה נקהלו כמה פעמים רבנים ויראי ד' לטכס עצה לחיזוק הדת ולתקן כמה תקנות, אבל במשך הזמן נשכח הכל ועלינו לחזקם ולעודדם שיתחזקו בדבר, ובזה אפשר לומר כוונת חז"ל שאמרו המתחיל במצוה אומרים לו גמור ולכאור' מדוע לא אמרו המתחיל במצוה יגמור, רק אומרים דהיינו שאחרים אומרים לו, אולם האמת הוא כשעולה על דעת איש א' מישראל לעשות איזה מצוה, אזי בודאי ד' הי' בעזרו וזכות גדול הוא לו, או שעשה מקודם איזה מצוה, ומצוה גוררת מצוה, ותיכף הוא עושה במחשבה זו תיקון גדול ושמחה גדולה בכל העולמות, ומיד היצר עומד לנגדו בתחבולותיו ועושה כל התאמצות לבטלו מלעשות המצוה, ואח"כ כשרואה היצר שאחר כל המניעות שעושה עכ"ז אינו פועל כלום, אזי הוא מפיל על האיש הזה עצלות ומראה לו ספיקות ואומר לו פן ואולי אינו מצוה כלל לעשות הדבר הזה ואדרכה שהוא קרוב לעבירה, ובזה מסמא את עיניו שאינו רואה כלל שהוא מצוה וצריכין לזה זכות גדול ולבקש מאת ד' שיפקח ד' את עיניו ויראה בעיניו המצוה כבתחילה ואם אינו זוכה בעצמו לראות, אזי המצוה על אחרים אשר מהם לא נעלמה כי לא להם המלחמה לזרו את האיש הזה שלא יתירשל כלל חס ושלוה מלגמור המצוה, ע"כ יבוא על נכון דברי חז"ל המתחיל במצוה אומרים לו גמור, היינו שאף על פי שחס ושלוה הוא אינו רואה שמצוה לגמור מחמת הספיקות שמפיל לו היצר כנ"ל, עכ"ז המצוה על אחרים שיאמרו לו גמור.

(דבש השדה זוהר דעת)

עשירים

פניה לעשירים ובעלי היכולת

כפי שהוכחנו וביארנו בראיות ברורות וחותכות (בפנים הספר) שבמצות מחאה-תוכחה נצטוו כל אחד ואחד מישראל והוא אחת מהתרי"ג מצוות שקבלנו בהר סיני, בעמדו רגלינו לקבל התורה הק', ועל כל אדם מישראל מוטל החובה לקיימה. ולאור הדברים שהעלונו (בפנים) בשם גדולי ישראל והפוסקים שמצוה זו שייכת גם בזמנינו, ואין שיעור להשתדלות לקיום המצוה, וכבר ביררו לנו מאורי הדורות שחייבים לעשות כל טעדיקי על זה שקיום מצוה זו תתקיים בפועל ואי אפשר להפטר ממנה. וביותר מאחר וכתבו הפוסקים שקיום המצוה שייך לקיים בכתב, והתוצאה מכך שזה מחייב אותנו ביתר שאת שהחובה מוטלת על כל אחד ואחד לקיים המצוה בכתב על ידי הדפסת ספרים והפצתם ושליחתם שיגיעו לכל בתי בני ישראל, וקיום מצוה זו אין הבדל בין עני לעשיר, ואדרכה העשיר שידו מגעת

עיי"כ שה' זיכהו וחנונו בעשירות והיכולת בידו ובכוחו להוציא ההוצאות על כתיבת ספרים הדפסתם ושליחותם, מן הדין היה שהעיר חייב להושיב סופרים יהודעים פרק בכתיבה וישלמו להם שכרם משלם על כתיבת ספרים בעניני המצוות היהדות והדת ושיוציאו הוצאות הדפוס והשליחות, והעני שאין ידו משגת עליו חיובא רמיא לחזור על פתחי הנדיבים להתרומם ולנדבם עבור ההוצאות הנ"ל.

נמצא לפי"ז שכל מה שאנו עושים ופועלים ותובעים לקיים מצות התוכחה הוא רק זה שאנו עושים בזה שליחותם של כל אחד ואחד מישראל, וביותר והעיקר שאנו פועלים בשליחות העשירים להוריד מהם החיוב המוטל עליהם, ולפוטרים מהענשים האמורים המסתעפים מזה, וכל דרישתנו מהם היא אך ורק שיקחו חלקם בהמצוה שמחוייבים בה, אבל בלא זה שימלאו דרישתנו שהיא בעצם הדרישה של הקב"ה והתורה"ק אין אפשרות לקיים מצוה זו שהיא מצוותם ואם העשירים לא יעשו חובתם בזה ולא ישאו בעול ההוצאות הנ"ל אין בידינו בשום פנים ואופן לקיים המצוה ואין באפשרותינו לעשות שליחותם ולפוטרים מהעונשים החמורות אשר בתורה אמורות.

היוצא לנו מזה שאנו שאין ידינו משגת, וגם עשינו כמצווה עלינו בתורה"ק ושחרנו פני הנדיבים לקיימינו בזה פטרנו את עצמינו, והחובה על קיום המצוה, וכל ההוצאות שמתחייבים בעם שיהיו לנו לעזר עבור המצוה המוטלת עליהם, והמצוה זועקת מרה על מה ולמה נעזבתי לגמרי ומדוע מצוה כמוני שכל התורה כולה וכל עם ישראל תלויה בה אין מי שיעורר על אי קיום המצוה וכל העונשין וההפסדים הנובעים מכך שוב מתגלגלים להיות תלויים בצוואר העשירים המונעים קיום המצוה, ואין הם יכולים להפטר ממנה, עד שישתדלו שהמצוה תקויים בפועל כפי דרישת התורה"ק.

עשירים נגידים ורוזני ארץ!

הנה אין איש שיהי' מובטח בעשרו. אין שום השקעה כספית אשר יוכלו לומר ששם הכסף בטוח במאה אחוז. ראה ראינו ונוכחנו לדעת האיך שעשירים מופלגים נהפכו כמו רגע לעניים ודלים. וכל רכושם ירד לטמיון ובין לילה אבד. אבל חכמינו ז"ל נתנו לנו את מפתחות השמירה להבטיח את כספנו ורכושנו, והם: א) צדקה - כאמרם ז"ל במסכת כתובות דצדקה משמרת רכושו של אדם. ב) השתדלות הבעל נכסין להשתמש בעמדתו הכבירה לצורך הטבת דרכי הציבור, ולנצל את כל כובד השפעתו להטיב דרכיהם של אלו המביטים לעומתו ביראת הכבוד וסרים למשמעתו. אם אינו עושה זאת מאבד הוא את רכושו, כך למדונו חז"ל במסכת סוכה (כט:).

הבה נעיין קצת לראות האם עושים העשירים את המוטל עליהם? האם עומדים הם בפרץ לתקן את פירצות הדור? התשובה הנכונה היא: לא א"כ איפוא מה יש לעשות להבטיח את הרכוש? נשאר רק עצה אחת, לממן (פינאנסירן) את אלו העושים את המלאכה עבורם, היינו אלו העומדים בפרץ ומוחים בעד כל תופעה שלילית ברחוב היהודי, ובכך יהא נחשב כאילו הם בעצמם מחו, כאז"ל דגדול המעשה יותר מן העושה, וזה נעשה כענין השותפות של יששכר וזבולן.

ובזה אנו באים אל מטרותנו כאן. הנה יום יום הולכים ומתדרדרים מטה מטה אלפי מנערי בני ישראל ל"ע. ואף שהדבר הולך ומחמיר מיום אל יום לא מורגש אצל הציבור רגש של זעקת "הצילו". כל אחד פונה לכרמו ולזיתו, מטופל במשפחתו וטרוד על המחיה ועל הכלכלה. העשירים נתונים ראשם ורובם בעסקיהם ומחפשים בחורין ובסדקין להרויח יותר ויותר, ואין איש שם על לב.

וביותר נשאלת השאלה לעשיר עצמו, אחרי שב"ה עלה בידו בעזה"ת להתעשר בעושר רב, והוא מחפש ובודק כל הצעה של ביטוח - אינשורנס - כדי להבטיח ממנו הרב, וגם לאחר שעשו כל שבע חקירות ובדיקות ונמצאו אמונים בכל זאת קיים סיכון של פשיטת הרגל - באנקראט - ואעפ"כ אינכם דוחים שום הצעה שסוכן ביטוח מציע לכם, עד שאתם בודקים היטב לפי כל הנתונים והחישובים אם זה כדאי ואמין, והנכם עושים כל הפעולות הניתנת לעשות כדי שעושרכם יתקיים בידכם, למרות הסיכונים הגדולים שקיימים בזה.

והביטוח הזה שאמרו חז"ל לעשות שהיא חברת ביטוח - אינשורענס קאמפאני - של חכמינו ז"ל שאין צריך לבדוק כלל, כי זה בוודאי מובטח בלי ספק ואמין ביותר שאין אמונות יתירה בעולם הזה, וביטוח זה הוא רק לטובתכם שזה ההבטחה לקיים העשירות בידכם, ובכלל אינכם מבטיחים עצמכם בחברת ביטוח זו, ואינכם שומעים אפילו להבטחת חז"ל, האם אין טיפשות גדולה מזו?

אם חכמינו הק' ז"ל אמרו "שנכסי בעלי בתים הולכים לאיבוד מפני שהיה סיפק בידם למחות ולא מיחו מפני שדבריהם נשמעים מחמת עושרם". אם כן בלי שיקיימו דברי חז"ל הק' מה יועיל להם הונם ביום עברה? לזאת העצה היעוצה לטובתכם הוא שיקחו חלק והשתתפות מה יותר עם אלו העושים שליחותם, ואין באפשרותם להוציא הדבר מן הכח אל הפועל בלי עזרתם של העשירים, ובוזה יבטיחו בוודאות שעושרם יתקיים בידם.

מה גם שבא יום ה' הגדול, אשר בו יחדיו למשפט נקרבה, ונהי' מחויבים לתת דין וחשבון מפעלה ליוצר ערב ובוקר. ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה אשר בו שאול ישאלו לנו ולמולדתינו, העוד לנו את, האם עשינו עשי' כל דהו בעד אחינו, והאם נוכל להראות באצבע שזה הוא אחינו בשרינו אשר הצלנו אותו מלהיטמעות בין העכו"ם? האם נוכל להרים ראש בפני השופטי אמת כאשר ישאלו ממנו מענה מה עשינו בכל כספינו, המיליאנען או אפילו ביליאנען דאלארן שהנחנו בבאנק ובכל מיני השקעות שונות, האם עישרנו אותם וערכנו בעד חברנו להדליק את הנר מצוה ותורה אור בקרבנו? - ואם אמור נאמר שהיינו טרודים ועסוקים ולא הי' לנו זמן לזה, ישאלו לנו האם עזרתם בכספכם לאלו שכך עשו, ושכן דאגו בעד אחרים, בחוסר אמצעים ורק בלב ונפש לשם שמים, האם ראיתם שיוכלו לעשות עוד ועוד, או שעמדתם מנגד וטמנתם ידכם בצלחת?

ובאם כספכם ירד חס ושלום לטמיון, וישאלוכם מה עשיתם כדי שהפקדון שהשם נתן בידכם יובטח בידכם, ותענו בוודאי עשינו ככל אשא בכוחינו לעשות, עשינו ביטוח בכל מיני חברות ביטוח אזי ישאלוכם מדוע בטחתם כספכם בידי בשר ודם ושמתם מבטחכם באדם, ולא שמתם בטחונכם בה' שייעץ לכם ביטוח כזה מעולה שאין ולא שייך שום אפשרות שבעולם שיפשוט הרגל, והוא הביטוח הנ"ל שאמרו לנו חז"ל בתורה"ק, מה תענו אז על שאלה זו? וכן מה תענו על השאלה שהרי מלבד עצם זה שכספנו מובטח בוודאות על ידכם גם הייתם יכולים באתו כסף עצמו להציל מיליוני אחיכם התועים והטועים? ועל השאלות הללו תזכירו שלא יהיה לכם מענה.

יהודים יקרים! עתה הוא הזמן לחשוב חשבונו של עולם, ולהכין צידה לדרך. אנא רחמו על עצמכם ועל רכושכם הגדול בלעה"ר. דעו כי כסף הוא גלגל החוזר בעולם וכסף שלא ניצל למטרת תורה ויהדות סופו ליאבד ל"ע, כדברי חז"ל, ועל כן פתחו יד ועזרו לנו להוציא יקר מזולל ולקדש שמו ברבים ע"י הפצת ערכי התורה והיהדות בקרב רבבות נערי בני ישראל.

ועד המרכזי העולמי למען קיום היהדות

(המשך אי"ה בגליון הבא)